

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

DANIŞTAY İLGİLİ DAİRE BAŞKANLIĞINA

Yürütmenin Durdurulması Taleplidir.
Anayasa'ya Aykırılık İddiası Vardır.

DAVACI : Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı
Oğuzlar Mah. Av. Özdemir Özok Sokağı No:8 Balgat/ANKARA

VEKİLİ : Av. ... (Aynı adreste.)

DAVALI : Türkiye Noterler Birliği
Söğütözü Cad. No:4 Söğütözü/ANKARA

DAVA KONUSU : Türkiye Noterler Birliğinin internet sitesinde 02.09.2024 tarihinde duyurulan, 29.08.2024 tarihli, "Fesih İhbarı Hk." konulu 12 No.lu Genelgesinin öncelikle yürütmesinin durdurulması ve iptali ile Genelge dayanağı Damga Vergisi Kanunu'na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında yer alan "Fesihnameler (Belli parayı ihtiva eden bir kâğıda taalluk edenler dahil)" düzenlemesinin Anayasa'nın 2., 5., 7., 8., 13. ve 35. maddelerine aykırı olması nedeniyle iptali için Anayasa'nın 152. maddesi uyarınca itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesine başvurulması talebimizdir.

DUYURU TARİHİ : 02.09.2024

ACIKLAMALAR :

Türkiye Noterler Birliğine ait internet sitesinde 02.09.2024 tarihinde duyurulan 29.08.2024 tarihli, "Fesih İhbarı Hk." konulu 12 No.lu Genelge;

"...Gelir İdaresi Başkanlığı görüşüne göre, fesih hükümlerinin kanuni düzenlemede yer aldığı ve bu hükümlerin sözleşme düzenlendiği anda taraflarca bilinerek kabul edilmiş sayıldığı durumlarda, tek taraflı fesih hakkının kullanıldığına dair düzenlenen kağıtların, ayrıca taraflar arasında yeni bir kağıt düzenlenmesine veya karşı tarafın kabulüne gerek duyulmaksızın ihbara konu sözleşmeyi sona erdirmesi durumunda, bu ihbarnamenin fesihname olarak değerlendirilmesi ve bu kağıtlardan binde 1,89 oranında damga vergisi tahsil edilmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

16.07.2021 günlü ve Mali Danışmanlık-174-26124 sayılı yazımıza konu görüş talebimize Gelir İdaresi Başkanlığınca 24.07.2024 günlü ve 58549 sayılı yazı ile cevap verilmiş olmakla, bundan böyle;

1- 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkındaki Kanunda yer alan

-Taksitle satış sözleşmeleri

-Tüketici kredisi sözleşmeleri

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

-Ön ödemeli konut satış sözleşmeleri muhtevasında bulunan cayma hakkının kullanılmasına yönelik olarak düzenlenmek istenilen ihbarnameler ile,

2- 4857 sayılı İş Kanununda yer alan 24 üncü ve 25 inci maddeler muhtevasında yer alan süre bitiminden önce haklı feshe ilişkin olarak düzenlenecek olan ihbarnamelerin, taraflar arasında yeni bir kağıt düzenlenmesine veya karşı tarafın kabulüne gerek duyulmaksızın ihbara konu sözleşmeyi sona erdirmesi durumunda, fesihname olarak değerlendirilerek nispi damga vergisine tabi tutulması gerekmektedir. Bu ihbarnameler üzerinde onaylama işlemi yapıldığında nispi harç da alınacağı tabiidir.

Bu ihbarnameler üzerinde onaylama işlemi yapıldığında nispi harç da alınacağı tabiidir” şeklinde düzenlenmiştir.

Dava konusu Genelge ile duyuru tarihine değin damga vergisine tabi tutulmayan 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkındaki Kanun’da düzenlenen taksitle satış sözleşmeleri, tüketici kredisi sözleşmeleri ve ön ödemeli konut satış sözleşmeleri kapsamında cayma hakkına ve 4857 sayılı İş Kanunu’nun 24. ve 25. maddeleri kapsamında haklı feshe ilişkin düzenlenecek ihbarnamelerin “fesihname” olarak değerlendirilerek nispi damga vergisine tabi tutulacağı belirtilmektedir.

Aşağıda gerekçeleriyle açıklanacağı üzere, Türkiye Noterler Birliğince nispi damga vergisine tabi tutulacağı belirtilen bir kısım ihbarnamelerin fesihname olarak değerlendirilmesi yönündeki görüş ve uygulamanın açık, net ve belirli bir kanuni dayanağı bulunmamakta olup Genelgeyle getirilen uygulama hukuki belirlilik ilkesine ve aşağıda ayrıntılı şekilde açıklanan Anayasa hükümlerine aykırılıklar içerdiğinden dava konusu Genelge’nin yürütmesinin durdurularak iptalini ve Damga Vergisi Kanunu’na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında yer alan “Fesihnameler (Belli parayı ihtiva eden bir kâğıda taalluk edenler dahil)” düzenlemesinin iptali istemi ile Anayasa’nın 152. maddesi uyarınca itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesine başvuruda bulunulmasını talep ve dava zorunluluğu doğmuştur.

A- DAVA AÇMA EHLİYETİNE İLİŞKİN AÇIKLAMALAR:

Anayasa’nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti; insan haklarına dayanan, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, hukuk güvenliğini sağlayan, Anayasa’ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, Anayasa ve yasalarla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık olan devlettir.

Anayasa’nın 135. maddesinin birinci fıkrası uyarınca kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları ve üst kuruluşları; belli bir mesleğe mensup olanların müşterek ihtiyaçlarını karşılamak, mesleki faaliyetlerini kolaylaştırmak, mesleğin genel menfaatlere uygun olarak gelişmesini sağlamak, meslek mensuplarının birbirleri ile ve halk ile olan ilişkilerinde dürüstlüğü ve güveni hakim kılmak üzere meslek disiplini ve ahlakını korumak maksadı ile kanunla kurulan

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

ve organları kendi üyeleri tarafından kanunda gösterilen usullere göre yargı gözetimi altında, gizli oyla seçilen kamu tüzelkişilikleridir.

1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 109. maddesi uyarınca, bütün baroların katılımıyla oluşan, kamu kurumu niteliğinde, tüzel kişiliğe sahip bir meslek kuruluşu olan Türkiye Barolar Birliğine, Kanun'un "Birliğin görevleri" başlıklı 110. maddesinin 3., 11. ve 17. bentleriyle "*Baro mensuplarının genel menfaatlerini ve meslekin ahlak, düzen ve geleneklerini korumak*", "*Kanunların avukatlara tanıdığı hakların gerçekleşmesine ve yüklediği görevlerin tam ve şerefli bir şekilde yerine getirilmesine çalışmak*", "*Hukukun üstünlüğünü ve insan haklarını savunmak ve korumak, bu kavramlara işlerlik kazandırmak*" görevleri; Birliğin Yönetim Kuruluna ise Kanun'un 121. maddesinin 18. bendiyle "*Meslekî dayanışmanın sağlanması ve devamlılığı için her türlü çalışmalarda bulunmak, mesleğe ve meslek mensuplarına yönelik hak ihlallerine karşı avukatlık mesleğini ve meslektaşlarını savunmak ve bu konularda her türlü yasal ve idarî girişimde bulunmak*" görevleri verilmiştir.

Gerek Anayasa'nın kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarına verdiği yükümlülükler gerekse kanun koyucunun verdiği yukarıda alıntılanan görev ve yetkiler uyarınca, avukatlık mesleğinin genel menfaatlara uygun olarak gelişmesi ile avukatların yükledikleri görevleri tam ve şerefli bir şekilde yerine getirmesinin sağlanması, hukukun üstünlüğünün ve insan haklarının korunması konularında gerekli yasal girişimlerde bulunma görev ve yetkisine sahip Türkiye Barolar Birliği, avukatlık mesleğinin geleceğe taşınması, savunma makamının yargının kurucu unsuru olarak varlığını sürdürmesi ve hukuk devleti ilkesi ile adil yargılanma hakkının tam anlamıyla işlerlik kazanması amacıyla kuruluşundan bu yana etkin çaba göstermektedir.

Anayasa ile korunan hak arama hürriyeti ve adil yargılanma hakkı ile bağlantılı olan avukatlık, Avukatlık Kanunu'nun 1. maddesinde de belirtildiği üzere, kamu hizmeti ve serbest bir meslek olup avukat, yargının kurucu unsurlarından olan bağımsız savunmayı serbestçe temsil eder.

Avukatlık Kanunu'nun 2. maddesinde avukatlığın amacı; hukuki münasebetlerin düzenlenmesini, her türlü hukuki mesele ve anlaşmazlıkların adalet ve hakkaniyete uygun olarak çözümlenmesini ve hukuk kurallarının tam olarak uygulanmasını her derecede yargı organları, hakemler, resmi ve özel kişi, kurul ve kurumlar nezdinde sağlamak olarak düzenlenmiş; avukatların bu amaçla hukuki bilgi ve tecrübelerini adalet hizmetine ve kişilerin yararlanmasına tahsis edeceği hüküm altına alınmıştır.

1512 sayılı Noterlik Kanunu'nun 40. maddesi uyarınca resmi daire sayılan noterlik dairelerinde aynı Kanun'un 60. ve devamı maddelerinde sayılan ve noterliklerce yerine getirilen işlemler, avukatlar tarafından üstlenilen vekillik görevleri kapsamında sıkça gerçekleştirilen işlemlerdir. Bu bağlamda dava konusu Genelge, kanunların avukatlara yüklediği görevleri tam ve şerefli bir şekilde yerine getirmesini sağlamak, hukukun üstünlüğünü korumak ve savunmakla kanunen görevli kılınan, savunma makamının temsilcisi Türkiye Barolar Birliğini doğrudan ilgilendirmektedir.

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

Avukatlık mesleğini, hukukun üstünlüğünü, insan haklarını savunmak ve korumak işlevi olan, yargının “savunma” unsurunun temsilcisi müvekkil Türkiye Barolar Birliğinin, gerek avukatlık mesleğinin amacına hizmet etmesi sağlanarak hukukun üstünlüğünün korunması gerekse vatandaşın anayasal güvence altındaki hak arama özgürlüğü ile buna bağlı iddia, savunma ve adil yargılanma haklarının korunması/savunulması noktasında işbu davayı açma hak ve ehliyetinin bulunduğu kabulü gerekir.

Bunların yanında, 150 çalışanı bulunmakta olan müvekkil Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı ve İktisadi İşletmesi, İş Kanunu uyarınca fesih ihbarnamelerini noterler vasıtasıyla gerçekleştirdiğinden; müvekkil Kurum bu anlamda da dava konusu Genelge'nin muhatabı konumunda bulunmaktadır.

B- ESASA İLİŞKİN AÇIKLAMALAR VE İPTAL NEDENLERİ:

1- Damga Vergisi Kanunu'na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında yer alan “Fesihnameler (Belli parayı ihtiva eden bir kâğıda taalluk edenler dahil)” düzenlemesi; hukuki belirlilik ve öngörülebilirlik ilkelerine aykırı olması nedeniyle Anayasa'nın 2. ve 5. maddelerine, idareye verdiği geniş yetki sebebiyle Anayasa'nın 7. ve 8. maddelerine ve Anayasa'nın 73. maddesinde düzenlenen verginin kanuniliği ilkesine aykırı niteliktedir.

Hukuk devleti, devlet ve insan faaliyetlerine yön veren, yönetilenlere hukuk güvenliği sağlayan ilkeler bütünü olmakla birlikte devletin organ ve kurumları bakımından bu ilkeler birer sınırlama niteliği taşıırken, vatandaşlar açısından hukuki güvenlik içinde yaşamının araçları olarak işlev görmektedir.

Hukuk güvenliği, normların öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar.

Anayasa Mahkemesinin birçok kararında da değinildiği üzere: “Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti, insan haklarına dayanan, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, Anayasa ve kanunlarla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık olan devlettir.

Hukuk devletinde kanun metinlerinin ilgili kişilerin mevcut şartlar altında belirli bir işlemin ne tür sonuçlar doğurabileceğini makul bir düzeyde öngörmelerini mümkün kılacak şekilde düzenlenmesi gerekmektedir. “Belirlilik” ilkesine göre ise yasal düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir tereddüde ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir ve nesnel olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesi de gereklidir.”

Hukuki güvenlikle bağlantılı olarak “öngörülebilirlik” hukuk devletinin temel unsurlarından kabul edilmektedir. Öngörülebilirlik, hukukun anlam açısından belirgin ve açıkça ifade edilmiş,

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

istikrarlı ve birbiriyle uyumlu kurallar ile önceden tahmin edilebilir uygulamalara dayanmasıdır. Bireylerin hukukun gerektirdiği şeyi önceden bilmeleri ve davranışlarını buna göre düzenlemelerini sağlayan bir ilke olarak hukuki öngörülebilirliğin hukuki belirlilik ile ilişkisinde idarenin iş ve eylemleri bakımından keyfilikten uzak anayasal ilkeler çerçevesinde yorum yapmalıdır.

488 sayılı Damga Vergisi Kanunu'nun 1. maddesinin 1. fıkrasında “*Bu Kanuna ekli (1) sayılı tabloda yazılı kağıtlar Damga vergisine tabidir*” hükmü düzenlenmiştir. Anılan Kanun'a ekli (1) sayılı Tablonun “*I. Akitlerle ilgili kâğıtlar*” başlığı altında “*Fesihnameler (Belli parayı ihtiva eden bir kâğıda taalluk edenler dahil)*” şeklinde düzenlenen A-5 fıkrası uyarınca fesihnameler nispi damga vergisine tabi tutulmaktadır.

İtiraz yolu ile Anayasa Mahkemesine başvurulmasını talep ettiğimiz Damga Vergisi Kanunu'na ekli listede yer alan “fesihname” kavramı yasa koyucu tarafından ne Damga Vergisi Kanunu'nda ne de başkaca bir kanunda tanımlanmamıştır. Bu sebeple hangi belgelerin fesihname olarak değerlendirileceği konusunda idarelere çok geniş bir takdir hakkı tanınmaktadır.

Mevzuatta tanımlanmamış ve idarenin değişen görüşlerine göre şekillenen uygulama, vatandaş bakımından da hangi işlemlerin fesihname olarak değerlendirilerek damga vergisine tabi tutulacağı bakımından belirsiz ve öngörülemez bir durum ortaya koymaktadır.

Dava konusu düzenleme, uzun yıllardır damga vergisine tabi olmayan iş ve işlemlerle ilgili bir idarenin kesin ve icrai nitelikte olmayan bir görüşüne dayanılarak başka bir idarece -esasen konuya ilişkin kendilerinin de yorum ve uygulamaları farklı olduğu halde- icra edilebilir bir düzenleyici işlem halinde getirilmek suretiyle oluşturulmuştur. Dava konusu ettiğimiz düzenleyici işlemin belirtilen tesis biçimi başlı başına düzenlemenin kanuni belirlilikten ne denli uzak olduğunu ortaya koymaktadır.

Genelge'de Türkiye Noterler Birliği tarafından;

- 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkındaki Kanunda yer alan hükümler gereği tüketicilerin, taksitle satış sözleşmelerinden yedi gün içinde, tüketici kredisi sözleşmeleri ve ön ödemeli konut satış sözleşmelerinden ise on dört gün içinde herhangi bir gerekçe göstermeksizin ve cezai şart ödemeksizin cayma hakkına sahip olduğundan; 4857 sayılı İş Kanununda yer alan hükümler gereği de işçi ve işverenlerin, süresi belirli olsun veya olmasın iş sözleşmelerini kanunda belirtilen hallerde sürenin bitiminden önce veya bildirim süresini beklemeksizin feshedebileceklerinden bahisle, anılan kanun hükümleri karşısında meseleye bakıldığında işlem taraflarının sözleşmede serbest iradeleri ile tayin ettikleri fesih şartlarının yer almadığı, fesih şartlarının tamamen kanuni düzenlemede yer aldığı ve ilgililerin de var olan kanuni bir hakkın kullanımı manasında fesih ihbarında bulunduğu, **bu nedenle söz konusu fesih ihbarlarının damga vergisine tabi tutulmaması gerektiğinin düşünüldüğü** belirtilerek Hazine ve Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığından görüş talep edilmiş,

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

- Gelir İdaresi Başkanlığınca özetle “*fesih hükümlerinin kanuni düzenlemede yer aldığı ve bu hükümlerin sözleşme düzenlendiği anda taraflarca bilinerek kabul edilmiş sayıldığı dikkate alındığında, 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkındaki Kanunda yer alan cayma hükümlerine istinaden düzenlenen taksitle satış sözleşmeleri, tüketici kredisi sözleşmeleri ve ön ödemeli konut satış sözleşmelerinden cayma hakkının kullanılmasına ilişkin düzenlenen kağıtlar ile 4857 sayılı İş Kanunu kapsamındaki iş sözleşmelerinden fesih hakkının kullanıldığına dair düzenlenen kağıtların, ayrıca taraflar arasında yeni bir kağıt düzenlenmesine veya karşı tarafın kabulüne gerek duyulmaksızın ihbara konu sözleşmeyi sona erdirmesi durumunda, fesihname olarak değerlendirilmesi ve 488 sayılı Damga Vergisi Kanununa ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrası uyarınca damga vergisine tabi tutulması gerekmektedir*” şeklinde nihai, icrai henüz uygulanabilir olmayan bir görüş verilmiş,
- Türkiye Noterler Birliği tarafından işbu icrai nitelikte olmayan görüş uyarınca yıllardır Damga Vergisine tabi tutulmayan kararda yer verilen işlemler bakımından, bundan böyle fesihname olarak değerlendirilerek nispi damga vergisine tabi tutulacağı yönünde icrai nitelikte düzenleyici bir işlem tesis edilerek dava konusu Genelge hazırlanarak duyurulmuştur.

Açıklamaya çalıştığımız üzere kanun hükmünün açık ve belirli olmaması uzun yıllardır damga vergisine tabi tutulmayan belgelerin görüşe dayalı bir Genelge ile damga vergisine tabi tutulması sonucunu doğurmuştur.

Anayasa'nın 73. maddesi uyarınca; “Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür. Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır. Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır.” Anılan Anayasa hükmüyle herkesin, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlü olduğu belirtilmiş ve maddenin üçüncü fıkrasında **verginin kanuniliği ilkesi** benimsenmiştir.

Verginin kanuniliği ilkesinin amacı, mülkiyet hakkıyla doğrudan ilintili vergilendirme işlemlerinde idarenin takdirine bağlı, keyfi uygulamaların engellenmesi, bireylerin ekonomik durumlarına müdahale etmesinin önüne geçilmesidir.

Anayasa Mahkemesine göre; “*Vergi ve mali yükümlülüklerin kanunla konulmasını öngören Anayasa'nın 73. maddesi, mali yükümlülüğün yalnızca kanun ile koyulabileceği ve kanunun hiçbir şekilde bu konuda yürütme organını ve idareyi yetkili kılamayacağı anlamındadır*” (Anayasa Mahkemesi 30.12.2015, E: 2014/183, K: 2015/122). Anayasa'nın amir hükmü uyarınca, idarenin yoruma dayalı olarak vergi işlemi uygulaması hukuken mümkün değildir.

Anayasa'nın çeşitli maddelerinde yer alan kanunla düzenlemeden neyin anlaşılması gerektiği Anayasa Mahkemesinin birçok kararında açıklanmıştır. Yerleşik yargı kararlarında da yer bulduğu şekilde; yasa ile düzenlenmesi öngörülen konularda, idareye genel, sınırsız, esasları

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

ve çerçevesi belirsiz bir düzenleme yetkisi verilmesi, yasama yetkisinin devri anlamına geleceğinden Anayasa'nın 7. maddesine aykırılık teşkil edecektir.

Keza Anayasa'nın 8. maddesi ile de yürütme yetkisi ve görevinin Anayasa'ya ve kanunlara uygun olarak kullanılacağı ve yerine getirileceği hüküm altına alınmıştır.

Konuya ilişkin Anayasa Mahkemesinin 10.03.2011 tarihli, 2008/54 E., 2011/45 K. sayılı kararında; "*Anayasa'nın 7. maddesinde, "Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisindedir. Bu yetki devredilemez."* denilmektedir. Anayasa Mahkemesinin pek çok kararında yasama yetkisinin devredilmezliği ilkesinden ne anlaşılması gerektiği hususu açıklanmıştır. Buna göre, kanunla düzenleme ilkesi, düzenlenen konudan yalnız kavram, ad ve kurum olarak söz edilmesi değil, bunların kanun metninde kurallaştırılmasıdır. Kurallaştırma ise düzenlenen alanda temel ilkelerin konulmasını ve çerçevenin çizilmiş olmasını ifade eder. Ancak bu koşulla uzmanlık ve teknik konulara ilişkin ayrıntıların belirlenmesi yürütme organının takdirine bırakılabilir.

Yürütme organına düzenleme yetkisi veren bir kanun hükmününün Anayasa'nın 7. maddesine uygun olabilmesi için temel ilkeleri koyması, çerçeveyi çizmesi, sınırsız, belirsiz, geniş bir alanı yürütmenin düzenlemesine bırakmaması gerekir" belirlemelerine yer verilmiş; 26.05.2016 tarihli, 2015/7 E., 2016/47 K. sayılı kararında ise benzer şekilde "*Yasama yetkisinin Türkiye Büyük Millet Meclisine ait olması ve bu yetkinin devredilememesi, kuvvetler ayrılığı ilkesinin bir gereğidir. Anayasa'nun açıkça kanunla düzenlenmesini öngördüğü konularda, yürütme organına genel ve sınırları belirsiz bir düzenleme yetkisinin verilmesi olanaklı değildir.*" denilerek kanun hükmünün uygulanmasına ilişkin yürütme organının düzenleme yetkisinin sınırlarına vurgu yapılmıştır.

Bu sebeple kanun hükmünün; idarenin yorum ve takdirine dayalı vergilendirme işlemi uygulamasının önüne geçilmesini temin eden Anayasa'nın 73. maddesi ile 2. maddesiyle düzenlenen hukuki belirlilik ve öngörülebilirlik ilkelerine aykırılığı, bu şekilde Anayasa'nın 5., 7., 8. maddelerine ve sonuçları itibarıyla de 35. maddesi ile korunan mülkiyet hakkına aykırılığı dikkate alınarak, itiraz yolu ile Anayasa Mahkemesine başvurulmasını talep etme zorunluluğu doğmuştur.

2- Hukuk devletinin temel unsurlarından olan "hukuki belirlilik ilkesi" uyarınca kanuni düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir ve nesnel olması; kamu otoritelerinin keyfî uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesi gerekir.

Türkiye Noterler Birliğince düzenlenen dava konusu Genelge; Gelir İdaresi Başkanlığının, "*Fesih hükümlerinin kanuni düzenlemede yer aldığı ve bu hükümlerin sözleşme düzenlendiği anda taraflarca bilinerek kabul edilmiş sayıldığı durumlarda, tek taraflı fesih hakkının kullanıldığına dair düzenlenen kağıtların, ayrıca taraflar arasında yeni bir kağıt düzenlenmesine veya karşı tarafın kabulüne gerek duyulmaksızın ihbara konu sözleşmeyi sona erdirmesi durumunda, bu ihbarnamenin fesihname olarak değerlendirilmesi ve bu kağıtlardan*

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

binde 1,89 oranında damga vergisi tahsil edilmesi gerektiği” görüşü doğrultusunda düzenlenmiştir.

Yukarıda ayrıntıları ile izah edildiği üzere Noterlik Kanunu’nda veya Damga Vergisi Kanunu’nda hangi ihbarların “fesihname” olarak nitelendirileceğine ilişkin açık bir tanım veya düzenleme mevcut değildir.

Noterliklerde yapılan işlemlerden hangilerinin fesih ihbarı, hangilerinin fesihname sayılacağına dair Türkiye Noterler Birliğinin 06/07/2021 tarihli, 12 No.lu Genelgesi’nde;

“Birliğimizin 1988/61 sayılı Genelgesinin dayanağını teşkil eden, 02.09.1988 günlü ve HARÇ: 2232314-178/54049 sayılı Gelir İdaresi Başkanlığı görüşünde,

“İlgi yazınızda başka bir akde atıfta bulunarak, tek taraflı olarak o akdi feshettiklerine dair bir yazının ilgililerce diğer tarafa ihbarının istenmesi halinde bu işlemin fesihname mi yoksa ihbar işlemi mi sayılacağı ve ne şekilde harç ve vergiye tabi tutulacağı hususunda Başkanlığımız görüşü sorulmaktadır.

Bilindiği üzere, 492 sayılı Harçlar Kanununa bağlı 87/12462 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile değişik (2) sayılı tarifenin II/2 pozisyonunda (her nevi tebliğ – 6830 sayılı Kanun hükümleri muvacehesinde muhataba yapılacak tebliğler dahil – ihbar, ihtar ve protestolardan muhataba tebliğ edilecek beher nüsha için maktu) harç tahsil edileceği hükme bağlanmıştır.

Öte yandan, tek taraflı olarak önceki bir akdin feshine mütedair yazı başlı başına fesihname sayılmamakta, ilgilisi bu yazıyı içeren dilek ve kararının muhataba ihbarını istediğine göre, muhataba yapılacak bildirim ihbar olarak kabulü gerekmektedir yönündeki Gelir İdaresi Başkanlığı görüşüne değinilmiştir.

Dava konusu Genelge öncesinde, tek taraflı olarak bir akdin feshine dair dilek veya karara ilişkin muhataba yapılacak olan bildirimler ihbar olarak kabul edilmekte iken İş Kanunu ve Tüketicilerin Korunması Hakkında Kanun’da yer alan bir kısım hakların kullanımına yönelik yapılan bildirimlerin “fesihname” olarak değerlendirileceği belirtilerek herhangi bir yasal dayanağı bulunmamasına rağmen uygulama değişikliğine gidilmiştir.

Anayasa’nın “İdarenin bütünlüğü ve kamu tüzelkişiliği” başlıklı 123. maddesinin 1. fıkrasına göre; “İdare, kuruluş ve görevleriyle bir bütündür ve kanunla düzenlenir.” İdarenin kanuniliği ilkesi gereğince, her idari işlemin yasal dayanağının bulunması ve idari işlemlerin yetki, şekil, sebep, konu ve maksat yönlerinden hukuka uygun olması gerekmektedir. Gelir İdaresi Başkanlığının bir kısım fesih ihbarlarının “fesihname” olarak değerlendirilmesi görüşüne dayalı olarak düzenlenmiş olan dava konusu Genelge, vergi tahsilatına yönelik belirli, açık ve anlaşılır bir kanuni temele dayanmamakta olup genelge yoluyla düzenlenmesi idarenin kanuniliği ilkesine de aykırıdır.

Damga Vergisi Kanunu’na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında nispi damga vergisine tabi olduğu düzenlenen “fesihname”nin Noterliklerce yapılan hangi işlemleri kapsadığına dair açık

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

ve net bir düzenleme bulunmamakta, fesihnamenin niteliği ve bu kapsamda damga vergisine tabi tutulacak işlemler idarenin değişken görüşlerine göre uygulanmaktadır. Hangi belgelerin “fesihname” olarak tanımlanabileceği konusunda idarece kullanılan geniş takdir hakkı yukarıda alıntılanan Anayasal ilkelere aykırılık oluşturmaktadır.

3- Uzun süredir yürürlükte olan, hukuki belirlilik ilkesine aykırılığı nedeniyle uygulama birliği sağlanamamış Damga Vergisi Kanunu hükmünde bir değişiklik yapılmadığı halde idarenin görüşüne dayalı olarak düzenlenen dava konusu Genelge ile vergi tahsilatı uygulamasına başlanması, Anayasa'nın 73. maddesinde düzenlenen verginin kanuniliği ilkesinin ihlali ve 35. maddesiyle güvence altına alınan mülkiyet hakkına hukuka aykırı müdahale niteliğindedir.

Anayasa'nın 2. maddesinde, Cumhuriyet'in nitelikleri arasında sayılan hukuk devleti, insan haklarına dayanan, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, konulan kurallarda adalet ve hakkaniyet ölçülerini göz önünde tutan, hakların elde edilmesini kolaylaştıran ve hak arama özgürlüğünün önündeki engelleri kaldıran devlettir.

Anayasa'nın 5. maddesiyle insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamak devletin temel amaç ve görevleri arasında sayılmış, 13. maddesinde ise temel hak ve hürriyetlerin özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasa'nın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabileceği, bu sınırlamaların da Anayasa'nın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamayacağı hüküm altına alınmıştır.

Anayasa'nın 35. maddesinde “*Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir. Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir. Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz.*” denilmektedir. Anayasa'nın anılan maddesiyle güvenceye bağlanan mülkiyet hakkı, ekonomik değer ifade eden ve parayla değerlendirilebilen her türlü mal varlığı hakkını kapsamaktadır. Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler Anayasa'nın 73. maddesinin 3. fıkrası uyarınca ancak kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır. Sözü edilen Anayasa maddesi aynı zamanda yorum ve kıyas yasağını da getirdiğinden; dava konusu Genelge'nin Anayasa'ya aykırılık nedeniyle iptali gerekmektedir.

Devletin kişilerin mülkiyet hakkından ve hak arama hürriyetinden tam anlamıyla yararlanabilmeleri ve mülkiyet hakkının etkili bir şekilde korunması amacıyla yasal, idari, mali, yargısal ve diğer önlemleri alması gerekmektedir. Vergilendirmenin mülkiyet hakkında yönelik bir sınırlama teşkil ettiği göz önüne alındığında, bu konudaki düzenleme ve uygulamaların herhangi bir duraksamaya yer vermeyecek netlikte olması ve idarenin keyfi uygulamalarından korunması gerekir.

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

Yukarıda açıklandığı üzere, Anayasa'nın 73. maddesi ile benimsenen verginin kanuniliği ilkesi, vergi yükümlülüğüne ilişkin düzenlemelerin yasa ile yapılmasını zorunlu kılmakta ve takdire dayalı keyfi uygulamaları önleyecek sınırlamaların yasada yer almasını gerektirmektedir.

Vergilendirmenin mülkiyet hakkına yönelik sınırlama teşkil ettiği, bu konudaki yasal kuralların keyfiliğe izin vermeyecek şekilde belirli, ulaşılabilir ve öngörülebilir düzenlemeler niteliğinde olması gerektiği ve aksi uygulamaların mülkiyet hakkı ihlali oluşturduğu hususları, Anayasa Mahkemesinin 13/12/2022 tarihli, E:2022/125, K:2022/162 sayılı kararında;

“17. Anayasa'nın 35. maddesinde “Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir./Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir./Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz.” denilmektedir. Anayasa'nın anılan maddesiyle güvenceye bağlanan mülkiyet hakkı, ekonomik değer ifade eden ve parayla değerlendirilebilen her türlü mal varlığı hakkını kapsamaktadır.

18. Mülkiyet hakkı; kişiye başkasının hakkına zarar vermemek ve kanunların koyduğu sınırlamalara uymak şartıyla sahibi olduğu şeyi dilediği gibi kullanma, semerelerinden yararlanma ve üzerinde tasarruf etme imkânı veren bir haktır. Bu bağlamda malikin mülkünü kullanma, semerelerinden yararlanma ve mülkü üzerinde tasarruf etme yetkilerinden herhangi birinin kısıtlanması veya mülkünden yoksun bırakılması mülkiyet hakkına getirilmiş bir sınırlama niteliğindedir (AYM, E.2019/100, K.2020/62, 22/10/2020, § 13).

19. Vergilendirmenin mülkiyet hakkına yönelik bir sınırlama teşkil ettiğinde kuşku bulunmamaktadır. Anayasa Mahkemesinin önceki kararlarında; vergi ve benzeri yükümlülükler ile sosyal güvenlik prim ve katkılarını belirlemeye, değiştirmeye ve bunların ödenmesini güvence altına almaya yönelik müdahalelerin -taşıdığı amaçlar gözetildiğinde- devletin mülkiyetin kamu yararına kullanımını kontrol veya düzenleme yetkisi kapsamında incelenmesi gerektiği kabul edilmiştir (benzer yöndeki değerlendirmeler için bkz. Türkiye İş Bankası A.Ş. [GK], B. No: 2014/6192, 12/11/2014, § 48; İskenderun Demir ve Çelik A.Ş. [GK], B. No: 2015/941, 25/10/2018, §§ 45-46; Türkiye Sınai Kalkınma Bankası A.Ş., B. No: 2015/12721, 18/4/2019, §§ 36-37). Bu itibarla ihale üzerine bırakılan istekli ile ihaleyi yapan idare arasında imzalanan sözleşmeden kaynaklı damga vergisinin ihalenin iptali veya ihale üzerine kalan tarafın değişmesi sonucunun oluşması durumlarında ret ve iade edilmesine engel olan kural yönünden de bu ilkelerden ayrılmayı gerektirir bir durum bulunmamaktadır.

20. Anayasa'nın 35. maddesinin ikinci fıkrasında mülkiyet hakkının ancak kanunla sınırlanabileceği belirtilmek suretiyle mülkiyet hakkına yönelik müdahalelerin kanunda öngörülmesi gerektiği ifade edilmiştir.

21. Öte yandan mülkiyet hakkına sınırlama getirilirken temel hak ve özgürlüklerin sınırlanmasına ilişkin genel ilkeleri düzenleyen Anayasa'nın 13. maddesinin de gözönünde bulundurulması gerekmektedir.

22. Anayasa'nın 13. maddesinde “Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz.” denilmektedir. Buna göre mülkiyet hakkına sınırlama getiren düzenlemelerin kanunla yapılması, Anayasa’da öngörülen sınırlama sebebine uygun olması ve ölçülü olması gerekir.

23. Anayasa’nın anılan hükümleri uyarınca mülkiyet hakkına yapılan sınırlamalarda gözetilecek öncelikli ölçüt, sınırlamanın kanunla yapılmasıdır. Anayasa Mahkemesinin sıkça vurguladığı gibi temel hakları sınırlayan kanunun şeklen var olması yeterli olmayıp yasal kuralların keyfiliğe izin vermeyecek şekilde belirli, ulaşılabilir ve öngörülebilir düzenlemeler niteliğinde olması gerekir.

24. Esasen temel hakları sınırlayan kanunun bu niteliklere sahip olması, Anayasa’nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesinin de bir gereğidir. Hukuk devletinin temel unsurlarından olan hukuki belirlilik ilkesi uyarınca kanuni düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir ve nesnel olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesi gerekir. Kanunda bulunması gereken bu nitelikler hukuki güvenliğin sağlanması bakımından da zorunludur. Zira bu ilke hukuk normlarının öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerinde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar (AYM, E.2015/41, K.2017/98, 4/5/2017, §§ 153, 154). Dolayısıyla Anayasa’nın 13. ve 35. maddelerinde sınırlama ölçütü olarak belirtilen kanunilik, Anayasa’nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesi ışığında yorumlanmalıdır” şeklinde ifade edilmiştir.

Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulunun 14.02.2024 tarihli, E:2022/996, K:2024/82 sayılı kararında da Anayasa Mahkemesinin yukarıda alıntılanan kararına benzer şekilde;

“İdari işlemler, ancak belirli ve öngörülebilir nitelikteki hukuki sebeplere dayalı olarak tesis edilebilir. 7103 Sayılı Kanun’un yürürlüğe girdiği tarihten önceki dönemde tasfiye dışındaki nedenlerle tüzel kişiliği sona eren mükelleflerin tüzel kişiliğinin sona ermesinden önceki döneme ait vergi tarhiyatı ve ceza kesme işlemlerinin kanuni temsilciler adına yapılmasındaki hukuki belirsizlik, bu işlemleri sebep unsuru yönünden belirli bir kanuni dayanaktan yoksun bırakmaktadır” gerekçesine yer verilmiştir.

Anayasa Mahkemesi kararlarında da belirtildiği gibi, mali yükümlülüklerin kişilerin sosyal ve ekonomik durumlarını hatta temel haklarını etkileyecek çeşitli yönleri bulunduğundan, bunların, yasayla yeterince çerçeveslendirilmemesi keyfi uygulamalara yol açabilmektedir. Bu nedenle Anayasa’nın 73. maddesine göre vergilendirme yetkisi yasama organına verilmiş, yürütme organına, yasal dayanağı bulunmaksızın idari işlemle vergi koyma, değiştirme ve kaldırma yetkisi tanınmamıştır.

Damga Vergisi Kanunu’na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında geçen “fesihsname” ibaresinin yasal mevzuatta tanımı bulunmaması ve Gelir İdaresi Başkanlığının değişen görüşlerine

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

göre yorumlanması nedeniyle hukuki öngörülebilirlik ve belirlilikten uzak olup bu şekilde vergi tahsilatına gidilmesi Anayasa'nın vergide kanunilik ilkesine aykırılık ve dolayısıyla mülkiyet hakkının ihlali sonucunu doğurmaktadır.

4- Dava konusu Genelgeyle, yasal düzenlemelerde yer alan kanuni hakların kullanımına yönelik ihbar niteliğindeki işlemlerin fesihname olarak değerlendirilerek damga vergisine tabi tutulması, tüketici ve iş hukukuna ilişkin kanuni düzenlemeyle korunmak istenen ve kırılğan grup olarak kabul e4dilen işçi ve tüketici menfaatleri göz önüne alındığında ölçülülük ilkesine de aykırıdır.

Türkiye Noterler Birliğince düzenlenen dava konusu Genelge'de; 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkındaki Kanun'da yer alan taksitle satış sözleşmeleri, tüketici kredisi sözleşmeleri ve ön ödemeli konut satış sözleşmeleri muhtevasında bulunan cayma hakkının kullanılmasına ve 4857 sayılı İş Kanunu'nun 24. ve 25. maddeleri muhtevasında yer alan süre bitiminden önce haklı feshe ilişkin olarak düzenlenen kağıtların fesihname olarak değerlendirilerek nispi damga vergisine tabi tutulacağı belirtilmiştir.

Anayasa'nın "*Temel Hak ve Hürriyetlerin Sınırlandırılması*" kenar başlıklı 13. maddesi uyarınca temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasa'nın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasa'nın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyet'in gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz.

Anayasa'nın 13. maddesinde yer alan **ölçülülük ilkesinin** elverişlilik, gereklilik ve orantılılık olmak üzere üç alt ilkeden oluştuğu; *Elverişliliğin* öngörülen sınırlamanın ulaşılmak istenen amacı gerçekleştirmeye elverişli olmasını, *gerekliliğin* ulaşılmak istenen amaç bakımından sınırlamanın zorunlu olmasını (diğer bir ifadeyle aynı amaca daha hafif bir sınırlama ile ulaşılmamasının mümkün olmamasını), *orantılılığın* ise hakka getirilen sınırlama ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade ettiği hususlarına Anayasa Mahkemesinin birçok kararında değinilmiştir (AYM, E.2011/111, K.2012/56, 11/4/2012; E.2014/176, K.2015/53, 27/5/2015; E.2016/13, K.2016/127, 22/6/2016)

6502 sayılı Kanun'un cayma hakkına ilişkin hükümleriyle, akdi ilişkide zayıf taraf olan tüketicinin iradesini tekrar gözden geçirebilmesine fırsat tanınmakta ve kendisine tanınan süre içerisinde esasen fesih niteliğinde olmayan "geri alma" iradesiyle sözleşmenin kuruluş aşamasındaki dezavantajlı durumu giderme imkânı verilmektedir. Anılan Kanun'un 73. maddesinin 2. fıkrası uyarınca tüketici mahkemeleri nezdinde tüketiciler tarafından açılan davalar Harçlar Kanunu'nda düzenlenen harçlardan dahi muaf tutulurken hakkın kullanılmasına ilişkin irade bildiriminin vergiye tabi tutulması, düzenlemenin amacına ve korunmak istenen menfaate uygun düşmediğinden ölçülülük ilkesine aykırılık teşkil etmektedir.

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

Bundan başka, sözleşmeye dayalı iş ilişkisi içerisinde dürüstlük kuralları gereği iş ilişkisini sürdürmesi kendisinden beklenemeyecek tarafa 4857 sayılı Kanun’la tanınan hakkın kullanımı açısından da Genelgeyle getirilen uygulamanın iş ilişkisini sonlandırmak isteyen tarafa -özellikle kırılğan gruptardan olan işçilere- yüklediği vergi yükümlülüğü yasal hakkın kullanılmasına engel teşkil edebileceğinden ölçülülük ilkesine uygunluğundan söz etmek mümkün bulunmamaktadır.

Bunların yanında, 6502 ve 4857 sayılı Kanunlarda tanınan haklar hak düşürücü sürelerle tabi olup süresi içerisinde kullanılmaması halinde yapılan bildirimler Gelir İdaresi Başkanlığı görüşünde belirtilen “*ayrıca taraflar arasında yeni bir kağıt düzenlenmesine veya karşı tarafın kabulüne gerek duyulmaksızın ihbara konu sözleşmeyi sona erdirmeye*” niteliğine haiz olmayabilir.

Noterlikler tarafından düzenlenecek kağıtlara konu hakların süresi içerisinde kullanılıp kullanılmadığının doğru şekilde tespitine imkân bulunmamaktadır. Ayrıca, nispi damga vergisinin tespitine esas alınacak tutarın da neye göre belirleneceği -örneğin, haklı nedenle derhal feshe ilişkin düzenlenecek bir kâğıtta yargı mercileri önünde uyuşmazlık konusu olabilecek bir alacak tutarının Noterliklerce ne şekilde belirleneceği- açık ve net olmadığından gerek düzenleme gerekse Genelge ile getirilen uygulama belirli ve öngörülebilir nitelikte olamayıp iptali gerekmektedir.

Sonuç olarak, dava konusu Türkiye Noterler Birliğinin 29.08.2024 tarihli, “Fesih İhbarı Hk.” konulu 12 No.lu Genelgesinin;

a) Dayanağı Damga Vergisi Kanunu’na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında geçen “fesihname” ibaresi verginin yasallığı, hukuki belirlilik ve öngörülebilirlik ilkelerine aykırılık teşkil ettiğinden, iptali istemiyle Anayasa’nın 152. maddesi uyarınca itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesine başvuruda bulunulmasını,

b) Mevzuatta tanımı ve kapsamı belirlenmemiş “fesihname” işlemlerinin idarece keyfiliğe yol açacak şekilde yorumlanarak görüşe dayalı Genelde düzenlenmek suretiyle damga vergisine tabi tutulması idarenin kanuniliği ve verginin yasallığı ilkelerine aykırılık teşkil ettiğinden ve mülkiyet hakkına açıkça hukuka aykırı müdahale niteliğinde olduğundan öncelikle yürütmesinin durdurularak devamla iptaline karar verilmesini,

talep ve dava zorunluluğu doğmuştur.

C- YÜRÜTMENİN DURDURULMASI TALEBİMİZ:

İdari Yargılama Usul Kanunu 27/2. maddesi uyarınca “*Danıştay veya idari mahkemeler, idari işlemin uygulanması halinde telafisi güç veya imkânsız zararların doğması ve idari işlemin açıkça hukuka aykırı olması şartlarının birlikte gerçekleşmesi durumunda, davalı idarenin savunması alındıktan veya savunma süresi geçtikten sonra gerekçe göstererek yürütmenin durdurulmasına karar verebilirler. Uygulanmakla etkisi tükenecek olan idari işlemlerin*

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı

yürütülmesi, savunma alındıktan sonra yeniden karar verilmek üzere, idarenin savunması alınmaksızın da durdurulabilir”.

6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkındaki Kanun ve 4857 sayılı İş Kanunu kapsamında tüketicilerin, işçi ve işverenlerin kendilerine kanunla tanınmış bir hakkın kullanılması mahiyetindeki işlemlere ilişkin kağıtların herhangi bir kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir bir dayanağı bulunmaksızın Damga Vergisi Kanunu’na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrası kapsamında değerlendirilerek damga vergisine tabi tutulması, anılan Kanun hükümleriyle korunmak istenen menfaatlere aykırı olduğu gibi uygulanmaya devam edilmesi halinde kanunla verilmiş bulunan hakların kullanımına da engel teşkil edeceğinden ve Anayasa’nın 13. maddesine aykırı şekilde mülkiyet hakkı sınırlamasına sebep olacağından dava konusu Genelge hakkında yürütmenin durdurulmasına karar verilmesi gerekmektedir.

SONUÇ VE İSTEM : Yukarıda açıklanan ve resen tespit edilecek nedenlerle;

- 1- Türkiye Noterler Birliğinin internet sitesinde 02.09.2024 tarihinde duyurulan, 29.08.2024 tarihli, “Fesih İhbarı Hk.” konulu 12 No.lu Genelge’nin öncelikle yürütmesinin durdurulmasına ve iptaline,
 - 2- Genelge dayanağı Damga Vergisi Kanunu’na ekli (1) sayılı tablonun I/A-5 fıkrasında yer alan “Fesihnameler (Belli parayı ihtiva eden bir kâğıda taalluk edenler dahil)” düzenlemesinin Anayasa’nın 2., 5., 7., 8., 13., 35. ve 73. maddelerine aykırı olması nedeniyle iptali için Anayasa’nın 152. maddesi uyarınca itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesine başvurulmasına,
 - 3- Yargılama giderleri ile vekalet ücretinin karşı taraf üzerinde bırakılmasına,
- Karar verilmesini saygılarımızla arz ve talep ederiz.

Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı
Vekilleri

Eki:

- Onanmış vekaletname örneği ve Yetki belgesi
- Türkiye Noterler Birliğinin 29.08.2024 tarihli, “Fesih İhbarı Hk.” konulu 12 No.lu Genelgesi